

॥ श्रीसूक्तम् ॥

हिरण्यवर्णां हरीणीं सुवर्णरजतस्रजाम्।
चन्द्रां हिरण्मयीं लक्ष्मीं जातवेदो म आवह॥१॥

तां म आवह जातवेदो लक्ष्मीमनपगामिनीम्।
यस्यां हिरण्यं विन्देयं गामश्वं पुरुषानहम्॥२॥

अश्वपूर्वा रथमध्यां हस्तिनादप्रबोधिनीम्।
श्रियं देवीमुपह्वये श्रीमादेवीर्जुषताम्॥३॥

कां सोऽस्मितां हिरण्यप्राकारामार्द्रां ज्वलन्तीं तृप्तां तर्पयन्तीम्।
पद्मे स्थितां पद्मवर्णां तामिहोपह्वये श्रियम्

चन्द्रां प्रभासां यशसा ज्वलन्तीं श्रियं लोके देवजुष्टामुदाराम्।
तां पद्मिनीमीं शरणमहं प्रपद्येऽलक्ष्मीर्मे नश्यतां त्वां वृणे

आदित्यवर्णे तपसोऽधिजातो वनस्पतिस्तव वृक्षोऽथ बिल्वः।
तस्य फलानि तपसा नुदन्तु मायान्तरायाश्च बाह्या अलक्ष्मीः

उपैतु मां देवसखः कीर्तिश्च मणिना सह।
 प्रादुर्भूतोऽस्मि राष्ट्रेऽस्मिन् कीर्तिमृद्धिं ददातु मे॥७॥
 क्षुत्पिपासामलां ज्येष्ठामलक्ष्मीं नाशयाम्यहम्।
 अभूतिमसंमृद्धिं च सर्वां निर्णुद मे गृहात्॥८॥
 गन्धद्वारां दुराधर्षां नित्यपुष्टां करीषिणीम्।
 ईश्वरीं सर्वभूतानां तामिहोपह्वये श्रियम्॥९॥
 मनसः काममाकूतिं वाचः सत्यमशीमहि।
 पशूनां रूपमन्नस्य मयि श्रीः श्रयतां यशः॥१०॥
 कर्दमेन प्रजाभूता मयि सम्भव कर्दम।
 श्रियं वासय मे कुले मातरं पद्ममालिनीम्॥११॥
 आपः सृजन्तु स्निग्धानि चिक्लीत वंस मे गृहे।
 नि च देवीं मातरं श्रियं वासय मे कुले॥१२॥
 आर्द्रा पुष्करिणीं पुष्टिं सुवर्णां हैममालिनीम्।
 सूर्यां हिरण्मयीं लक्ष्मीं जातवेदो म आवह॥१३॥

आ॒र्द्रां यः॑ क॒रि॒णीं य॒ष्टिं पि॒ङ्गु॒लां प॑द्ममा॒लिनी॑म्।
च॒न्द्रां हि॒र॒ण्म॑यीं ल॒क्ष्मीं॑ जा॒त॑वे॒दो म॒ आव॑ह॥१४॥
तां म॒ आव॑ह॒ जा॒त॑वे॒दो ल॒क्ष्मी॑मन॑पगा॒मिनी॑म्।
यस्यां॑ हि॒र॒ण्यं प्र॑भू॒तं गा॒वो दा॒स्योऽश्वान्॑ वि॒न्देयं॑ पु॒रु॒षान॑हम्।
म॒हा॒दे॒व्यै च॑ वि॒द्महे॑ वि॒ष्णु॒प॒त्यै च॑ धीम॒हि।
तन्नो॑ ल॒क्ष्मीः प्र॑चो॒दया॑त्॥